

Uskomisesta ja hengellisyydestä

Uskotko sinä Jumalaan? Usko ei ole mikään mystinen asia. Se on sitä, että luostat johonkin ja panet luottamuksesi johonkin mitä et näe.

Raamatun mukaan usko on *"Luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautuminen sen mukaan, mitä ei näy"* (Hebr. 11:11)

Usko vaatii sokeaa luottamista. Joten usko on rohkea teko. Raamattu sanoo myös, että kukaan ei voi tulla Jumalan tykö, ellei Jumala vedä häntä.

Usko ja johdatus ovat käsitteellisesti hieman eri asioita - usko johdatukseen on kuitenkin olennainen osa uskomista. Se, millä dogmatiikalla siihen suhtaudumme onkin jo eri asia. Perimmältään useimmissa uskonnoissa ja uskonkäsityksissä kuitenkin lähestytään johdatusta jokseenkin saman lähtökohdan mukaan. Toiset kutsuvat sitä Kohtaloksi, toiset Johdatukseksi - ja mikseipä itämaisten uskontojen Karman lakikin ole samanlähtöinen.

Ihmisen oma vaikuttaminen johdatuksen toteutumiseen on hyvin monimuotoinen ja monimutkainenkin. Me gnostilaisethan uskomme, että ihminen palkitaan tekojensa mukaan. Omalla tekemisellämme on siten vaikutusta siihen, millä tavalla pääsemme Valon valtakuntaan ja miten toimimme Valon lapsina.

Hengellisyys liittyy meidän suhteeseemme itseemme, muihin ihmisiin, elämään ja Jumalaan sellaisena kuin hänet käsitämme. Me kasvamme yli vastakohtien näkemään maailman, jossa tuska ja onni eivät ole eri asioita, ja jossa hyvyyttä ja pahuutta ei voida määritellä niillä yksinkertaisilla määritelmillä, joihin me olimme tottuneet. Meidän ymmärryksemme laajenee ja meihin syntyy suuri tila, jossa kaikki se, mikä on, saa tilan olla sitä, mitä se on. Me alamme nähdä elämän laajemmasta näkökulmasta – näkökulmasta, jossa mikään inhimillinen ei ole vierasta, torjuttavaa eikä vihattavaa.

Jumalan johdatukseen voi suhtautua rationaalisesti tai uskon tunteella. Elämämme tapahtumien ketjuun voimme kuitenkin vain rajallisesti vaikuttaa. Ikivanhassa sanonnassa pyydämmekin Herraa opettamaan meidät muutamaan ne asiat, jotka voidaan ja pitää muuttaa ja oppia elämään niiden kanssa, joita emme voi muuttaa.

Mielenkiintoista on todeta, että myös uskonnottomat uskovat hyvinkin usein jonkinlaiseen kohtalonomaisuuteen - mitäpä muuta hyvä tai huono onni olisi?

Johdatus on subjektiivinen asia; se helpottaa kulkuamme ja auttaa ylittämään hankaliakin upottavia alueita elämässä. Ilman uskon ankkuria johdatukseen elämä on raskasta ellei ylivoimaista.

Aivan kuin lastenlaulussa elämässä on keskeisen tärkeää turvata johonkin korkeampaan voimaan "niin helposti lapsen langeta vois jos käsi ei enkelin kädessä ois".

On luonnollista, että johdatus tapahtuu, osin rukouksen voimalla, osin myös asioissa, joita emme haluaisi tapahtuviksi. Meille on lapsesta pitäen opetettu "tapahtukoon Sinun tahtosi niin maan päällä kuin taivaassa. Tässä on sisäänrakennettuna nimenomaisesti, että kyse on Jumalan tahdosta, ei siitä, mitä itse ehkä haluaisimme. Jumala ei ole karkkiautomaatti, joka aina antaa, mitä haluamme pyytää. Ihmisen arvoihin tulee kuulua myös nöyryys siitä, että otamme vastaan johdatuksen sekä aurinkoisina että pilvisinä päivinä.

Päätän puheenvuoroni Edith Södergranin runoon "Huolettomuus", joka vertauksen tapaan puhuttelee minua johdatuksen teemassaan:

Minä en usko ihmisiin.

*Olisin lyönyt lyyrani siruiksi,
ellen uskoisi Jumalaan.*

*Jumala näyttää minulle tien
sumusta auringon säihkyvänkehrän luo.*

Hän rakastaa kepeäjalkaisia vaeltajia.

Sen tähden antoi hän minulle kaiken tämän huolettomuuden.

Minä uskon lujasti kuin kallioon.

Jos olen hänen oikea lapsensa, ei minulle voi mitään tapahtua.